

Auditorium, og det af Ting, man søger sammen og kan stille frem for Publikum, er det saa tarveligt og smaat, at det er næsten en Parodi paa det, det skulde være, og naar saa det besøgende Publikum faar Udgang til den øverste Etage, hvor den store Sal er, er der kun enkelte under Glaslukler opstillede Mineralier og Forsteninger, saa at sige kun en ganske ubetydelig Brøddel af, hvad Museet eier, og hvad der kunne bidrage til almindelig Oplysning, som er tilgængelig for Publikum. De store Masser ere nedpakkede og Nar for Nar bliver denne Nedpakning, denne Stuvning af dette Museums Gjenstande dreven videre og videre, saa at det tilsidst kommer til at ligne et Bathus eller Lasten i et Skib, der er stuvet til overhøist Fart. Men det er jo dog ikke Meningen med et Museum. Et Museum er netop en Udstillingsbygning; Udfoldelsen det er Grundtanken for et Museum. Gjemmen bort, Skjulen, Stuen paa Loft og i Kjælder, er netop det Modsatte af, hvad der er et Museums Opgave. Dertil kommer, at dette mineralogiske Museum gennem hele den sidste Mennekesalder kun er blevet forurettet, det vil sige, man har været god nok mod det med Hensyn til at anvise Tingene Plads deri, men med at staffe denne Plads har man ikke været god. Lad mig endnu føie en meget væsentlig Ting til, nemlig, at vi have haft, og netop ved dette Things Smøbekommen med Videnskaben, en hel Række store Expeditioner, navnlig til vort saa overordentlig mærkelige Biland, Gronland. Store Masser af høiest værdifulde, enestaaende Ting ere naturligvis blevne førte her til Kjøbenhavn som Udbytte af disse Expeditioner. Men naar nogen Fremmed eller Indfødt kommer og vil se dem, ja, hvis saa Museets Embedsmænd kunne ofre en halv Dags Tid paa at føre dem frem, kan der være Tale om at faae dem at se. Og lad mig saa endelig minde om en Ting, som jeg ved en anden Leilighed har talt om, nemlig, at det dog nu en Gang synes at være paa Tiden, at det danske Folk sit Leilighed til at gjøre lidt Bekjendtskab med sin egen Jordbund. Man har i lang Tid nøiedes med at tænke, at den danske Jordbund er en forvirret Masse af Ler, Sand og Kridt, det ene hobet løst ovenpaa det andet. Man har i lang Tid

tænkt, her er ikke Noget at se, her er ikke noget Mærkværdigt. Men efterhaanden som Videnskaben er fredeen frem, er man netop kommen til det Resultat, at den danske Jordbund, som man ringeagtede saa meget, er af den allerstørste Interesse i videnskabelig Henseende. Der er maaste næppe noget Land i Europa, som ifølge Videnskabens nyere Resultater frembyder interessantere Jordbundsforhold end netop Danmark. Der ligger, som jeg allerede ved en anden Leilighed har sagt, en lang og høist interessant Saga i mangfoldige Kapitler nedgravet i denne Jordbund, og skulde saa den Befolkning, der leve paa denne Jordbund, og drager sin Føde af denne Jordbund ikke en Gang ogsaa se lidt nærmere til, hvorledes det forholder sig med denne saakaldte Dyrge, og se, da vil der vise sig det forunderlige, at i Stedet for Dyrngen viser der sig netop en kunstig opbygget Række af Etager, den ene over den anden, hver repræsenterende sit særegne Afsnit af Jordens Historie. Man ser her Livet fra de meget fjerne og gamle Tider, udfoldende sig, forandrende sig, omdannende sig efter de forskellige Naturforhold, bærende Præget af de forskellige Tider, som Jorden har gennemlevet. Alt dette skulde den danske Befolkning dog en Gang faae Leilighed til at se lidt af, men for Dieblisset kan der, saa at sige, ikke være Tale derom. Der hører Tale til, for at udfolde disse Ting, men vi har kun et overfyldt Magasin. Dertil kommer jo ogsaa den geologiske Under søgelse af Landet, som vel ikke i sin Helhed er vedtaget, men dette Thing har ogsaa stillet sig venlig lige overfor denne Tanke, og hvis den kommer, fordrer den med Nødvendighed en Plads, som det nuværende Magasin ikke paa nogen Maade kan frembyde. Jeg haaber derfor, at Flertallet i dette Thing, som interesserer sig for vort Land, og som gjerne vil, at vort Folk skulde kjende den Grund, hvorpaa det lever, og hvorfra det er voget ud, og som gjerne vil, at denne Befolkning ogsaa skulde forstaa denne Grund og skulde elske den mere og mere, og det ster netop gennem Forstaaelsen, vil gaa med til denne Bevilling. Jeg tror ikke, at Flertallet i dette Thing vil være misstemt mod en Bygning, som der i saa mangfoldige Nar har været den stærkeste Trang til, og som man